

The
PLAYER

a játékos

„Lebilincselő, szexi, és tele van energiával.

Alig várom már a folytatást!”

– *Lauren Blakely, bestsellerszerző*

fine
selection

K. BROMBERG

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

K . B R O M B E R G

The
PLAYER

---

a játékos

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

AJÁNLÁS

Ezt a könyvet azoknak a nőknek ajánlom, akik imádják a sportot. Azoknak, akik kislányként nem törődtek azzal, hogy fűfoltos lesz-e a nadrágjuk, és most, felnőttként is simán leülnek a srácokkal meccset nézni.

Mindig is sportos lány voltam.

Ezt a könyvet a stréber lányoknak ajánlom. Azoknak, akik szeretnek péntek este otthon ülve beleveszni egy jó könyvbe. Azoknak, akik mindig új dolgokat akarnak tanulni. Sose szégyelld magad az eszed miatt!

Mindig is stréber lány voltam.

Ezt a könyvet az erős lányoknak ajánlom. Azoknak, akik inkább segítenek a többi nőnek, mint hogy lehúzzák őket.

Mindig is erős lány voltam.

Ezt a könyvet az önbizalom-hiányos lányoknak ajánlom. Igen, neked. Látlak. Valaha én is olyan voltam, mint te. Még most is olyan vagyok. Ne félj néha-néha szélesre tárni a szárnyaidat, hogy lásd, milyen messzire tudsz repülni. Merészség nélkül nincs jutalom.

Nézz rám, én is megtettem.

ELŐSZÓ

Easton

ELKAP A HANGULAT.

A testemben szétárad az adrenalin.

A tömeg üvölt.

Szagok keverednek az orromban – föld, pattogatott kukorica, bőr, fenyőkátrány.

Ez az életem.

A dolgok, amik nem változnak.

Az egyetlen vallás, amiben valaha megtanítottak hinni.

Az egyetlen, aki valaha lehettem.

Abban a pár pillanatban, mielőtt belém hasít a fájdalom – az az elvakító, iszonyú, szűnni nem akaró fájdalom –, amikor a por csak úgy táncol körülöttem, és érzem, ahogy a talaj végighorzsolja a testemet, akkor eszembe jut, miért imádom a játékot.

Mindent imádok benne.

Aztán felnézek.

Találkozik a tekintetünk. Csak egy másodperc töredékéig tart. De emlékeztet valamire. Valakire.

Aztán vége.

Mert már csak a fájdalom létezik.

Átveszi a hatalmat felettem.

Kiszorítja belőlem a levegőt.

Megtöri a sorozatomat.

És remélhetőleg nem dönti romba a jövőmet.

ELSŐ FEJEZET

Scout

Négy hónappal később

– HOGY SZERETNÉD, MIT CSINÁLJAK?

Mogyoróbarna szemek.

Arrogáns vigyor.

Ez a kettő ragadja meg rögtön a figyelmemet, amikor Easton Wylder bedugja a fejét az edzőterem ajtaján.

Válaszra nyitom a számat, de nem jön ki hang. Ahogy átlépi a küszöböt, teljes képet kapok róla. Nem csak azért, mert nincs rajta felső – végül is ez mindig így van ebben a szakmában –, hanem mert minden porcikája olyan, hogy nem jutok szóhoz tőle. A csupasz, napbarnított, nagyon izmos mellkasa. A lecsúsztatott edzőnadrágja, ami remekül megmutatja azokat a tökéletes, V alakba rendeződött izomcsoportokat. A köldöke alatti szőröcskék, ami pont odavezeti a tekintetemet, ahova nem kellene nézmem.

Pedig bizony odanézek.

És ez a baj. Mert még ha csak egy pillanatra is történt, ennyi épp elég volt ahhoz, hogy észrevegye. Felrántom a tekintetemet, és újra azt a beképzelt vigyort látom, ami esküszöm, olyan, mintha gúnyosan azt kérdezné, tetszett-e, amit láttam.

Egy újabb nap. Újabb vendég. Újabb játékos.

Nem is számítottam másra.

Szexi a srác, ezt meg kell hagyni. Amolyan nyálcsorgatósan, utána-bámulósan, minden-tekintetet-magára-vonzón szexi. Emellett pedig még a pályán is egy isten. Az egyik legjobb elkapó, akit valaha láttam. Az ütőátlaga, a bázisra jutási százaléka, az elfogott lopások aránya, a bázisra kidobásai, az elvétett elkapások – minden statisztikája azt mutatja, hogy ha így folytatja, a legnagyobbak közé juthat.

A teljes csomag.

De ha az első benyomás – ahogyan arrogánsan felhúzza a szemöldökét és a vállait – nem hazudik, már tudom, hogy ő sem különb a többi „teljes csomagnál”, akikkel eddig dolgoztam. Lehet rajtuk legeltetni a szemet, de tiszta unalom a közös munka. Önteltek és egy-síkúak. Ha nem róluk van szó, nem is akarnak beszélgetni.

Remélem, hogy tévedek, különben nagyon hosszú három hónapnak nézek elébe. Ráadásul az elmúlt években csodáltam a karrierjét, és olyan jó lenne, ha ezután is csodálhatnám még.

– Feküdjek a hátamra? – fogalmazza újra a kérdését, mielőtt még összeszedném a gondolataimat, és közelebb lép. – Vagy a hasamra?

Megáll, és egy törülközővel átdörgöli a fejét. Sötétbarna haja ettől szanaszét áll, de ez valahogy csak hozzáad a vonzerejéhez.

Adj neki egy esélyt, Scout! Ő a baseball királya. És még az is lehet, hogy nem olyan rossz fej. Számít az egyáltalán, ha egy beképzelt

idióta? A szerződés attól még szerződés, fix időtartamra szól, és ő ugyanúgy a beteged. Szóval szedd össze magad. *Tedd a dolgod!*

– Öh – nyögöm ki lesütött szemmel, és próbálok ellenállni, hogy a teste, ez a kemény, sérült, tökéletes teste ne kuszálja össze a gondolataimat és ássa alá a profizmusomat.

– *Öh?* – ismétli, és sokszínű szeme úgy nevet, mintha valami viccen nevetne, amit csak ő ért.

– Elnézést, elterelted a figyelmemet. – De ahogy elhagyják ezek a szavak a számat, rájövök, mennyire úgy hangzott ez a mondat, mintha a testéről beszélnék.

– Eltereltem a figyelmedet? – Felhúzza a szemöldökét. Mosoly suhan át az arcán.

Újrakezdem.

– Én vagyok az új fizioterapeutád, akit a klub leszerződttetett, hogy visszaállítsalak a pályára.

– A klub téged szerződttetett? Azt hittem, a Dokit veszik fel... és te egészen biztosan nem a Doki vagy.

– A Doki rendelt téged hozzám – közlöm védekező hangon, a lelkemet pedig hirtelen mázsás súly húzza le a gondolatra, hogy miért én vagyok itt, és nem ő.

– Dalton doki? – kérdezi hitetlenkedve.

– Igen, Dalton doki. A Doki. A partnereként dolgozom.

– Partner? A Doki híres arról, hogy egyedül úzi az ipart. – Összehúzott szemmel szégyentelenül végigmér egy pillanatra. Ettől a néma vizsgálódástól zavarba jövök, és egyik lábamról a másikra állok. Ahogy éppen beszélni kezdenék, halkan kuncog egyet valamin, ami-be engem nyilván nem avat be. – Melyik srác vett fel téged?

– Az igazgató. Cory Tillman.

– Cory?

– Igen, Cory. – *Miért olyan nehéz ezt felfogni?*

– És még a nevét is jól tudja – motyogja maga elé, amitől még jobban összezavarodom. – Szép próbálkozás mindenestre. Drew-ra vagy Tinóra fogadtam volna. Jól felkészítettek, mi?

Mégis mi a fenéről beszél?

– Nem mintha számítana neked, de nem kellett engem különösebben felkészíteni. De most már tényleg kezdjük el!

– Nem.

– Nem?

Ez most komoly?

– Szerinted hagynám, hogy *bárki* hozzáérjen a karomhoz?

– Tessék? – A sértés jobban megvisel, mint kellene. Már megtanultam, hogy mindig azt feltételezik rólam, hogy úgyszem lehetek annyira jó, mint a Doki, mégis fellángol bennem a düh. – Biztosíthatlak, hogy az én érintésem teljes mértékben ugyanolyan varázslatos, mint a Dokié.

Seggfej!

– Hát persze – morogja vontatottan, miközben az egész testemet végigméri.

A tekintete, amiben tiszta, férfiúi elismerés bujkál, felborzolja a már amúgy is bosszúságtól zsidongó idegeimet. És nem akarom, hogy felborzolja az idegeimet. Nem akarom, hogy bármilyen hatással legyen rájuk, bármekkora pöcsnek is mutatja most magát.

– Ezt próbáld meg inkább valaki mással, Nagymenő! Ez a csábos nézés rajtam nem fog.

– A csábos nézés? – Tetszik, ahogy döbbsen felkapja a fejét. Lát-szik, hogy nincs hozzászokva az ilyen lefegyverzésekhez.

– Igen. Ez az „én vagyok a jani” nézés. Tényleg fel tudsz szedni nőket ezzel a hozzáállással?

– Nem tűnt fel, hogy most éppen fel akarnék szedni valakit. – A szemembe néz. Mogyoróbarna szeme szinte nevet, de én mégis valami ostoba fájdalmat érzek, mintha elutasított volna, pedig nem is akartam, hogy akarjon engem. – És csak hogy tudd, mindig működik.

Mit nem adnék, hogy letörölhessem a képéről azt az önelégült vigyort!

– Akkor hogy van ez? Csak úgy odamész a csajhoz, és elkezded sorolni a statisztikádat? „Helló, szivi, rohadt jó szezonban vagyok, háromszázhetvenötöt ütöttem húsz játékban sorozatban, járunk?”

– Áh, dehogya! – Visszafojt egy nevetést. Utálok ezt: hiába tudom, hogy gúnyolódik velem, a mafla mosolya miatt egy lépéssel mégis közelebb lépek hozzá. – Simán megmondom neki, hogy jó nagy farkam van, és tudom, hogyan kell használni.

– Ez komoly?

Megvonja a vállát.

– Nem, de úgyis azt gondolsz majd, amit akarsz, nem?

– Az biztos.

– És ha jól sejtem, problémád van a jó nagy farkakkal, igaz?

Játszik velem. Figyeli, meddig mehet el. De azt nem sejti, hogy nem hagyom magam.

– Semmi bajom nincs a nagy farkakkal, csak teljesen hasznavehetetlenek, ha nem tudják jól használni. És azok a pasik, akik ilyen nyálas szövegeket vetnek be, határozottan nem veszik a fáradságot, hogy megtanulják, hogyan használják rendesen.

– Most tapasztalatból beszélsz? Sok pasi próbált már ilyen szöveggel felszedni? – A tekintetünk szinte harcban áll egymással.

– Csak olyanok, akikre nem szívesen pazarolnám az időmet.

– Kár. Akkor talán csak nem találtad meg az igazit.

Csak néz, fáradhatatlan tekintettel, tele olyan kérdésekkel és feltételezésekkel, amiknek jobban örülnék, ha nem lennének ott. Ez a beszélgetés jócskán letért arról a témáról, amiről szólnia kellene.

Róla.

És nem került el a figyelmemet a helyzet iróniája: ez pont az ellentéte annak, amit pár pillanattal ezelőtt akartam.

– Nézd, én csak a munkámat akarom végezni. Jobb is lenne, ha annál maradnánk – próbálom másodjára is visszaállítani a beszélgetést.

– Biztosan ezt akarod? Szinte üvölt rólad az ellenszenv, és hogy mennyire nem élvezed a társaságomat.

– Nem kell, hogy kedveljelek. Jó vagyok abban, hogy ne vegyek tudomást az olyan emberekről, akik irritálnak. – A beszélést egy émelyítően édes mosollyal koronázom meg. – Lássunk is hozzá!

A mögötte álló párnázott asztalra mutatok.

Odanéz, majd vissza rám.

– Mi van, ha azt mondom, hogy kösz, de inkább nem?

– Mi van, ha azt mondom, ebbe nincs beleszólásod? Engem azért fizetnek, hogy elvégezzem a munkámat, és így is szándékozok tenni.

– Néhány lépéssel közelítek felé, és ellentmondást nem tűrő hangon folytatom: – A hátadra!

– Csak imádni lehet, ha egy nő ennyire tudja, mit akar. – Nem lehet nem észrevenni a felvetést a szavaiból, és erre csak ráerősít az az intenzív tekintete, mintha minden egyes másodperccel egyre több ruhadarabot hámozna le rólam. – De hamar rájössz majd, hogy ritkán teszem azt, amit mondanak nekem.

– *Kérlek szépen!*

Szarkazmus cseng a hangomban, miközben ádáz csatát vív a tekintetünk, pedig nem is tudom, mi a tét. Azért vagyok itt, hogy azt adjam neki, amit akar – hogy visszatérhessen a pályára –, így az ellen-szegülése egyszerre bosszant fel és zavar össze.

Mert máskor is megkérdőjelezték már a képességeimet játékosok. Alábecsültek, mert nő vagyok, tesztelgettek, mert nincs annyi tapasztalatom, mint a Dokinak. De most teljesen más a helyzet.

Most a hátam mögött áll Dalton doki példás karrierje is azzal, hogy Easton Wyldert rehabilitálom. Most nyomja a vállamat az apám utolsó kívánsága. Most meg kell erősítenem a hírnevemet a szakmában.

– Tüzes, gyönyörű, okos és udvarias – viccelődik, miközben összefonja a karját a mellkasa előtt, a mozdulattól pedig megfeszül a bicepsze. Felhúzza a szemöldökét, és még rám is mosolyog. – Emiatt engedelmeskedem... de csak most az egyszer.

Ne bámulj már!

– Akkor kezdjük! – *Ne mosolyogj már így rám!* – Az asztalra! – *Ne izmozz már a bicepszeddel!* – Pólót le! – *Ne idegesíts már!*

– A pólót már levettem.

– Oh. Valóban. Elnézést. – Semmi sem bizonyítja jobban a rátermettségemet, mint az, hogy teljesen fogalmatlan vagyok. – Elmondanád, hol fáj a legjobban, hogy ott kezdjem a kezelést?

– Sok minden fáj – nevet fel, és nagyon zavar, hogy szexinek találok a hangját. – De azért kíváncsi vagyok valamire: hogyan fogsz engem helyrehozni, ha nem szabad hozzáérned a vendégekhez?

– Hozzájuk érek, Wylder. Itt mindent szabad. Beleadok apait-anyait, amíg el nem múlik a fájdalom. Aztán továbbmegyünk a következő fájdalompontra, és kezdődik előlről az egész folyamat. – Nem veszek tudomást az arcára kiülő hitetlenkedésről, és a mögötte álló asztalra mutatok. – Azt hittem, most az egyszer engedelmeskedni fogsz.

– Egy feltétellel.

Feltétel? *Ez most komoly?* Nincs más választásom, belemegyek.

– És mi lenne az?

– Ne csinálj úgy, mintha értenél a karomhoz. – Kihívóan néz rám.

Ha fel akarsz idegesíteni egy nőt, az a legjobb, ha megkérdőjelezed a képességeit. És ő megint ezt tette.

– Nem kell seggfejnek lenned! Kezdesz bosszantani. És elpazarolod az időmet. – Felhúzom a szemöldökömet. – Nem szeretem, ha pazarolják az időmet.

– Nem a vendégnek van mindig igaza?

– Ülj. Le.

– Amit a hölgy kíván, a hölgy megkapja – mondja beletörődve, de a félmosolya mégis azt üzeni, hogy így is ő kapja meg, amit akar. Felugrik a párnázott asztalra, de közben sem veszi le rólam a szemét. – Még egy feltétellel.

– Nincs több feltétel! – Ez a pasas határozottan idegesítő.

– Mi a neved?

– Scout – felelem.

Már most kifárasztott ez a játszma, amibe belekeveredtem, de nem teljesen értem a szabályait.

– *Scout?*

– Igen. Scout. – Inkább kihagyom a vezetéknevemet. Semmi szükség arra, hogy még jobban megkérdőjelezze a képességeimet.

– Azt hittem, ennél kicsit eredetibb. Hogyhogy nem Kiscsillag vagy Trixi, esetleg *Cicus*? Azok foglaltak voltak?

Mégis mi a francról beszél?

– Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom, de simán Scout a nevem.

– A csudába! Fogadni mertem volna, hogy *Cicus*.

– Hát, nem az.

– Scout. Hmm. – Bólint, és összehúzza a szemét, mintha próbálna valamire rájönni. – Tévedtem. Nem Tino műve. Drew a ludas. Ő az, aki felvett, elmondta, mit mondj és mit csinálj, igaz?

Feldobja a lábát az asztalra, és esküszöm, mintha valami olyasmit motyogna, hogy „nincs is tépőzárás ruha”, de aztán felkönyököl, és tökéletesen ártatlan, kislányos mosollyal a szemembe néz.

– Elnézést, lemaradtam valamiről? – *Teljesen össze vagyok zavarodva.*

– Egy pillanatig sem kell törnöd azt a *csinos kis buksidat* – vigyorog rám –, nem maradtál le semmiről.

Hallom, amit mond – hallom a gúnyt a hangjában, és a riasztó azonnal megszólal a fejemben, hogy valamit nem teljesen értek ebben a helyzetben –, de egy pillanatra eltereli a figyelmemet az, hogy milyen közel kerültünk egymáshoz. A samponja illata. A testét átszelő, kifakult sebhelyek, amik közletről még jobban látszódnak. A szeme különös, barnás-szürkés színe, kék gyűrűvel az írisze körül.

De egy fintor rögtön visszaránt a valóságba. Egyszerű mozdulat volt, csak felemelte a karját a feje mögé, de feltűnt, ahogy az arca megrándult. A vállára figyelek. Megremegnek az izmai, ahogy fészkelődve kényelembe helyezi magát, de az arca újra felveszi a maszkot, mintha nem is érzett volna fájdalmat.

Azonnal beugrik minden, amit tanultam. A szakmám teljesen átveszi az irányítást a gondolataim felett, és kihajítja az ablakon a nem kívánt vágy pillanatnyi nyilallását. Nagyon szeretném már kezelésbe venni az izmaid, hogy addig gyúrjam és nyújtsam, amíg meg nem szűnik minden fájdalma.

De ahogy éppen hozzáérnék a vállához, felém fordul:

– Nem kellene ehhez zene vagy valami?

Hirtelen lefagynak a kezeim, ahogy a szavai áttörnek a koncentrációm falán. A fülemből érve lángra gyújtja az idegszállaimat úgy, ahogy

még nem éreztem azóta, hogy betette ide a lábát. Mindent megé-
tek. A kis utalgatásai, amik nem hagytak nyugodni, hirtelen a he-
lyükre kerülnek.

A visszatérő nagymenő.

Az ízig-vérig amerikai jótét lélek.

És a hírhedt átverőművész.

Hogy nem kötöttem össze eddig? Hogy a férfi, aki az egész or-
szágban híres arról, hogyan szívhatja meg a csapattársait az öltözőben
– mint akiket nemrég említett, Tinót és Drew-t –, most azt hiszi, ők
viccelik meg őt. Hogy visszakapja a legendás húzásokat, amiket ve-
lünk művelt.

És azt hiszi, én is benne vagyok.

Tépőzár. Zene. A nevetségés művésznevek.

Bizony. Azt hiszi, sztriptíztáncosnő vagyok.

Vagy egy kurva.

Csodás.

És most ugyan sértve kellene éreznem magam, amiért azt hiszi,
azért vettek fel, hogy táncoljak neki, de legalább így értelmet nyert az
eddiggi beszélgetésünk.

Miért könnyebbültem meg ettől a tudattól? Vajon azért, mert így
megbocsátható a viselkedése? Dehogya is. De talán nem akkora segg-
fej, mint ahogy elsőre tűnt. Talán, de csak talán, a képzelt helyzetre
reagált így, és az egész nem is ellenem szólt.

Aztán persze továbbra is itt fekszik, még mindig várja, mi lesz eb-
ből, és hagyja, hogy én, azaz a nő, aki szerinte elkezd majd vetközni
neki, megérintsem.

Elég sok klubnál dolgoztam már ahhoz, hogy tudjam, az ilyen tré-
fák megszokottak, és hozzátartoznak az élet rendjéhez. De azt is tu-
dom, hogy egy ilyen tréfás kedvű embert csak úgy lehet rávenni arra,

hogy komolyan vegyen, ha jól visszaadod neki a tréfát. Szóval egy pillanat töredéke alatt meghozom a döntést: beleállok a buliba. Játsszom a szerepem, és amikor eljön az idő, elmondom neki az igazat. Talán ha megtudja, nem is vagyok sztriptíz táncosnő, a csalódottság majd letörli azt a vigyort az arcáról.

Ahogy ismét a szemébe nézek, egy hajszálnyit tovább tartom a szemkontaktust, és kicsit csábosabban válaszolok:

– Hogy nem kell-e zene? Csak rajtad múlik. Szeretnéd, hogy... zenére *csináljam*? Vagy inkább tegyünk egy próbát előbb, hogy kiderüljön, mi esik jól, mi nem, aztán onnan folytatjuk? – Sohasem doromboltam még így, de most, azt hiszem, kiérdemelném a Cicus művésznevet.

Vastag szempillái nagyra nyílnak a viselkedésem hirtelen megváltozására. Rám pillant, aztán kinéz a terem ablakán a mögötte elterülő, üres öltözőszekrény felé. Biztos azon gondolkodik, hol lehet Tino vagy Drew, mert tuti, hogy a közelből figyelnék, hogy sikerül-e a szívatás.

Esélytelen, Nagymenő. Ezt megszívtad.

– Senki nincs itt, Easton. Csak te. Meg én. – A homlokára nyomom az ujjamat, és visszanyomom a fejét az asztalra. – És a kis kezelés, amit neked tartogatok.

– Kezelés? Manapság így hívják? – kuncog.

A hangjában minden benne van – ahogyan abban a rövid felszisszésben és az izmai megfeszülésében is az ujjaim alatt, amikor a rotátorköpenye felett benyomom a bőrét, hogy érezzem a hegszövetet. Ez az első lépés ahhoz, hogy lássuk, miért tart ilyen sokáig a gyógyulás, amikor már rég túl kellene lenni a fájdalomtól elfintorodás szakaszán.

A bőre sima. Forró. És valami áramütésszerű érzés is megráz, ahogy a testünk ezen a teljesen ártatlan módon összeér. Annyira

váratlanul ér, és annyira más ez az érzés, mint amit eddig valaha tapasztaltam, hogy meg kell erőltetnem magam ahhoz, hogy ne rántsam el a kezem.

– Értékelem, hogy úgy teszel, mintha tudnád, mit csinálsz, de...

– Ó, ne aggódj, tudom, hogy mit csinálok – bűgom válaszul, hogy megállítsam a tiltakozását. – Most próbáljuk ki ezt! Ez fáj?

Ellenkezni kezd, amikor megpróbálom a feje fölé emelni a karját. Legalább van annyi esze, hogy nem hagyja, hogy egy sztriptíz táncosnő dolgozzon a milliódolláros karján.

– Nem. Csak... Nem hiszem, hogy jó, ha...

– Biztosíthatlak, hogy minden képesítésem megvan ahhoz, hogy ezt csináljam. – A szemében pánik ébred; fél, hogy vajon meddig akarja vinni ez a sztriptíz táncosnő a gyógytornászos műsort. Tovább megyek. – Egy labrumszakadással nem viccelünk. Csak egy profi tudja, mitől gyógyul meg. És nyugi, én profi vagyok.

– Az egy dolog, hogy kezelésbe veszel, Scout – mondja egyre zavartabban –, de a karom teljesen más lapra tartozik.

– Hát nem bízol bennem, hogy én helyre tenném? – kérdezem, ahogy végigsétáltatom az ujjaimat a bicepszén, az ádámcsutkája pedig nagyot ugrik, ahogy a következő lépésen gondolkodik.

– Erősen kétlem, hogy ezért jöttél.

– Valóban? – Ártatlanul nézek rá. – Akkor miért nem térünk rá arra, amiért jöttem?

Hogy kihasználjam a meglepetés erejét, egy gyors mozdulattal, amit nap mint nap használok a játékosaim nyújtásánál, felpattanok az asztalra, és a térdemmel a csípője két oldala mellé érkezem.

– Várjunk! Hé... – Easton arca maga a megtettesült meglepettség, elkerekedett szemével, leesett állával és felhúzott szemöldökével.

– Készen állok, ha te is – dorombolom újra, miközben négykézlábra ereszkedem, törzsünk párhuzamosan egymás felett, tekintetünk egymáséba fúródva.

– Persze. Nem.

Sebesen pislog, mintha ez segítene gyorsabban feldolgozni, hogy ami egy perce még valami viccnek indult, az most nagyon is valóságossá vált. Egy részemnek tetszik, hogy hezitál, és nem kezd el rögtön fogdosni, alig várva, hogy valami random nővel hetyeghessen. Egy másik részem pedig azon tűnődik, vajon ha tényleg egy tréfából idehívott sztriptíz táncosnő lennék, meddig menne el velem a srác.

– A terapeutám... Doki. Bármelyik percben itt lehet – motyogja tiltakozva.

– Nem lesz itt.

– Nem lesz itt? – kérdezi riadtan, eggyel magasabb hangon a megszokottnál.

– Bizony, nem. – Megrázom a fejem.

– Tudtam. Tudtam, hogy Drew és Tino állnak az egész mögött – nevet fel félig hitetlenkedve, félig megkönnyebbülve.

De amint felülne, én úgy maradok, ahol vagyok.

– Nem. Ez nem tréfa.

Ettől teljesen lefagy.

– Ezt meg hogy érted? Hiszen te egy...

– Fizioterapeuta vagyok – fejezem be helyette a mondatot.

– Jó vicc. Persze, aranyos. De nem hiszem el.

– Pedig elhíheted. – Kinyújtom a kezem, és ahogy a vállához közelítek, félrerántja, hogy ne érjem el. A felszisszenése és ez az ösztönös reakciója mindent elmond. – *És szükséged van rám.*

Mélyen, fürkészszerűen a szemembe néz, de aztán rögtön visszatér az az öntelt vigyor.

– Biztosra veszem, hogy sok pasinak van szüksége rád... Scout, ugye? De én nem tartozom közéjük. Nekem nem kell fizetnem ahhoz, hogy lássak egy kis bőrt.

– Először is, nem te fizetsz nekem, hanem a klubod. Másodszor, teljesen fel vagyok öltözve.

– Hagyd ezt a műsort, édes! A klub egy fillért sem fizet neked. A Dokit fizetik, és ő most éppen valahol vár rám, szóval jobb lesz, ha megkeresem. Ennyi volt! Cuki műsor volt, egy kicsit szinte el is hittem, de most itt az ideje, hogy olajra lépj.

Tettetett megadással bólintok egyet, és lemaszom az asztról, de a tekintetemet rajta tartom, és a füléhez hajlok.

– A mai alkalmat kihagyhatod, csak hogy belevéshed abba a *csinos kis buksidba*, hogy én vagyok az új fizioterapeutád. Holnap találkozzunk. Ugyanitt, ugyanekkor. Ne hagyd, hogy a megjelenésem becsapjon, mert jól meg foglak dolgozni, de csak azért, hogy újra pályára állhass. – Egyet hátralépek, hogy jól megnézhessem a csodálkozó arckifejezését, ahogy az önteltség lassan átalakul döbbenetté, és rájön, hogy tényleg igazat mondok. Elmosolyodom. – Ja, igen, és a feltételezéseidet nyugodtan hagyd otthon. Lehet, hogy nem a Doki vagyok, de én is *Dalton* vagyok. Részemről a szerencse.

Azzal sarkon fordulok, és az ajtó felé indulok. Remeg a kezem, a testemben pedig érzem az adrenalinlöketet, de elégedett vagyok a tudattól, hogy mostantól végre komolyan fog venni.

– Hé, *Cicus!*

Tovább akarok menni, és minden porcikám tiltakozik az ellen, hogy hallgassak a sztriptízes művésznevemre, a lábam mégis

megtorpan. És ezt utálok, de legalább azt az elégtételt nem adom meg neki, hogy felé forduljak.

– Scout a nevem. Nem tudom, hogy bóknak vagy sértésnek vegyem, hogy azt hiszed, elfogadnék pénzt azért, hogy táncoljak neked *vagy* lefeküdjek veled.

– Szóval megtennéd ingyen is? – nevet fel. Hangja sima, mint a se-lyem, tele felajánlással, és a hallatán összerándulok az undor és a kék hathatós elegyétől.

– Biztos nem – hazudom.

– Akkor még jó, hogy nem vettem be. Már készültem, hogy sza-naszét csókoljalak, csak hogy lebuktassalak, és bebizonyítsam, tény-leg sztriptíz táncos vagy.

– Még jó, hogy nem térdeltelek tükön.

A nevetése most egy fokkal melegebb.

– Szerencsére gyakoroltam az önuralmat.

– Jól jegyezd meg ezt a kifejezést: önuralom – felelem, miközben ér-zem, hogy most egy kis előnyre tettem szert. – Nem leszek kíméletes.

– Remélem is. És Scout? Tudtam, hogy nem vagy sztriptíz táncos.

– Micsoda mentés, Nagymenő! – *A férfiak és az egójuk...* – De ak-kor miért hagytad, hogy folytassam?

– Csak egy ostoba férfi állítana meg egy gyönyörű nőt, amikor ép-pen a combján lovagol.

– És tessék, én meg még azt hittem, hogy már jóvá tetted a visel-kedésed!

– A jóvátétel unalmas. Jobban szeretem az izgalmakat – piszkál-tovább.

– Remek.

– Akkor holnap, Scout!

– Igen, igen.

Kisétálok az öltözőből. A lépteim visszhangot vernek a folyosó betonján, de ez sem annyira hangos, mint a hangja, ahogy még mindig visszhangzik a fejemben. *Már készültem, hogy szanaszét csókoljalak, csak hogy lebuktassalak.*

Ha ez lenne a büntetésem azért, mert tévedtem, akkor ugyan miért akarnám, hogy igazam legyen?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

MÁSODIK FEJEZET

Easton

- EZ CSAK FÁJDALOM. Játszottam már így, most is menni fog.
- És inkább kockáztatnád a karrieredet?
- Figyelj! Jobban ismerem a testemet, mint bárki más. Nem fogom kockára tenni a karrieremet azzal, hogy túl korán belevágok, épp ezért...
- Épp ezért vette fel a klub a Dokit.
- Ne is emlékeztess rá! – nevetek fel szarkasztikusan, de a gondolataim máris visszatértek a kisportolt testű, barna hajú nőhöz, azzal a kihívó, szürke szemével és az okoskodásával. Talán máris többet gondoltam rá az elmúlt néhány órában, mint kellett volna, amíg vártam, hogy visszahívjon az ügynököm. – És csak hogy tisztázzuk, nem a Doki végzi a rehabomat. Hanem Scout. Akárki is legyen ez a Scout, mert telefonálgattam, körbekérdezősködtem, és semmi mást nem tudtam meg róla, mint hogy a Doki lánya. *A lánya*, Finn! Nem valami menő profi, aki már hónapokkal előre be van táblázva, mert mindenki hozzá jár. Figyi, nem fogok pont én prédikálni arról, hogy